

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — *Θύλκη Κόλλις* :
Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.) — *Louis Jourdan* :
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα,
μετάφρασις Τόνυ (συνέχεια).

**ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωσία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Είτα, έξακολουθεῖ περιγράφων ζωηρῶς καὶ συγκινητικῶς τὸ ἔγκλημα ὅπως τὸ φαντάζεται, ὅπως ἐκεῖνος ἐπέισθη ὅτι ἐξετελέσθη.

«Ὁ ἄθλιος γνωρίζει, λέγει, ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων θὰ εἶνε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ, εἰς τὴν κατοχὴν τῆς κυρίας Δαλισιέ. Ταῦτα πρέπει νὰ τὰ λάβῃ θὰ εἰσέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν... Γνωρίζει ἐπίσης τὰς σχέσεις τῆς μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, τὴν μεταξύ των ἔριδα. Τὸ σχέδιον συνέληφθη, ὁ δὲ υἱὸς θὰ θεωρηθῇ δολοφόνος.

«Καὶ ὅποια εὐκολία! Εἰσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ βλακῆς αὐτοῦ ὑπηρέτου εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, ἀφαιρεῖ πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν τὸ κομβίον τῆς χειρίδος, πιθανὸν δὲ καὶ τὸ ἐγχειρίδιον, τοῦ ὁποίου τὴν θήκην κρύπτει εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς ἀνακλίντρου — βέβαιος ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀνεύρῃ—ὁμοίως ἀφαιρεῖ καὶ ἕν ζευγὸς ὑποδημάτων, ὁ δὲ ὑπηρέτης, ὡς καὶ ὁ κύριος, δὲν παρετήρησαν τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Δὲν δύναται νὰ λάβῃ καὶ ἐνδύματα, ἀλλὰ παρετήρησεν ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ φέρει συνήθως, καὶ ἐπρομηθεύθη παρόμοια.

«Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα... παραφυλάττει τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἡ κυρία Δαλισιέ μόλις τὴν 9^{ην} λαμβάνει τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων. Τὴν ἐπομένην νύκτα θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἔγκλημα.

«Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος θὰ ἔλθῃ τὴν ἐσπέραν νὰ λάβῃ τὸ ποσὸν αὐτό... Καὶ τί σημαίνει τοῦτο; Εἰς ἓκ τῶν δύο, ἡ μήτηρ ἢ ὁ υἱὸς εἶνε κάτοχος αὐτοῦ, αὐτὸς θὰ εἶνε τὸ θῦμα· προσβολὴ ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ τὴν 11^{ην} ὄραν καὶ διάρρηξις ἐν τῇ οἰκίᾳ κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

«Ἄλλὰ πῶς ὁ δολοφόνος θὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου; Τίς ἠδυνήθη νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὰς ὅλας αὐτάς τὰς περιστατάσεις;... Τίς; Κύριοι... διατί ὄχι ἡ Μαριέττα; Ὑποπτεύομαι τὴν πονηρὰν ἀπλότητα τῆς κόρης αὐτῆς, ἡ ὁποία σπεύδει νὰ διέλθῃ ἐντὸς οἰνοπωλείου τὰς διαθεσίμους αὐτῆς στιγμάς.

«Ἡ διαγωγή της δὲν εἶνε ἥττον ἀμφίβολος ἢ ἡ τοῦ Φραγκίσκου· ἡ κατάθεσις της εἰς τινὰ μέρη, καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἀφορῶν τὴν ἔξοδον τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ καὶ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, δὲν σὰς ἐφάνη ἀόριτος καὶ πλήρης ἀποσιωπήσεων;...

«Ὁπωσδήποτε, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος εὐρίσκει μετὰ τῆς μητρὸς του, ἀνθρωπὸς τις εἶνε ἐκεῖ εἰς τὰ περίξ, καὶ περιφέρεται καὶ ἀκούει... Δὲν εἶνε ἴσως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρατηρῶ εἰς τὴν σκιὰν τῆς

δενδροστοιχίας ὁμιλοῦντα χαμηλοφῶνως μετὰ τινος ἄλλου, μετὰ τῆς Μαριέττας ἴσως; Πιθανὸν μετὰ συνενόχου τινός... μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ διέλθῃ βραδύτερον κατὰ τὰς δύο τῆς πρωίας ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κυρίου Δουράλ.

«Ἄλλ' εἶτε ἠννόησεν εἶτε ἔμαθε τοῦτο, γνωρίζει ὅτι ὁ Λαυρέντιος, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας, οὐδὲν μετ' ἑαυτοῦ φέρει. Κάλλιστα· ἡ ἀνάβασις, ἡ κλοπὴ καὶ ἡ δολοφονία ἂν χρειασθῇ, θὰ γείνωσιν ὡς εἶλον προμελετήσῃ· τοῦτο θὰ εἶνε ἥττον ἐπικίνδυνον ἢ ἡ προσβολὴ ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ κατὰ τοιαύτην ὄραν.

«Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐκτέλεσιν· τὴν γνωρίζετε.

«Ναί, τὰ πάντα οὕτω συνέβησαν, τὸ γνωρίζω, εἶμαι βέβαιος. Ἄλλὰ τίς εἶνε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς δολοφόνος; Ὀνομάσατέ τον! Ὁχι, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὀνομάσω· ἀλλὰ δὲν σὰς ἀπέδειξα ἀρκετὰ; Δὲν ἀνακαλύπτετε οὐδὲν κινούμενον ὀπισθεν τοῦ πέλλου, δὲν ἐξέτεινα μετὰ τῶν ὑμῶν καὶ αὐτοῦ καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθητε ν' ἀνεγείρητε; Ὑποθέσεις, χίμαιραι, λέγετε ἀκόμη. Λοιπὸν ἔστω! κρατήσατε τὰς ἀποδείξεις σας... ἔχετε ἀρκετὰς, χάρις τῷ Θεῷ... σωρεῖαν... ἀναπτύξατε αὐτάς... καὶ προσπαθήσατε νὰ καθησυχᾶσθε τὰς συνειδήσεις σας, ἂν δυνηθῆτε».

Μεταβαίνων εἰς ἄλλην ἰδεῶν σειράν ὁ κύριος Γλαβὼν ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ὄλιγκῶς ἀδύνατον νὰ διέπραξεν ὁ Λαυρέντιος τὸ ἔγκλημα. Παρακολουθεῖ αὐτὸν κατὰ βῆμα κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 9^{ης} Ἰουλίου· ἀναπτύσσει τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, τὰ συμπεράσματα τῶν πραγματογνωμόνων καὶ καταδεικνύει ὅτι ὁ Λαυρέντιος μετὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν δὲν ἠδυνήθη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Καταλήγει δὲ οὕτω :

«Ἐξ ὅσων ἐλέχθησαν, ἐξ ὅσων ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δὲν θὰ κρατήσω, ἂν θέλετε, ἢ μίαν μόνον μαρτυρίαν, τὴν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὰ αἴτια, αἴτινα ἐμόρφωσαν τὴν πεποίθησίν μου, οὐδεμίαν ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν ἐφ' ὑμῶν, ἢ μαρτυρία αὐτῇ θὰ ἦτο οὐχ' ἥττον ἀποφασιστικὴ δι' ὑμᾶς. Κατὰ τὴν μόνην στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ ἠδύνετο νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἀνεγνώρισεν, ἐπὶ τινος λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν.

«Ἐνόμισα ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα, ἰδοὺ αἱ ἐκφράσεις του—καὶ γνωρίζει ὅποια εἶνε ἡ ἀξία καὶ ἡ σπουδαιότης αὐτῶν—ἀμέσως τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο αὐτός. Δὲν εἶνε ἐντελῶς βέβαιος, ἔστω! Ἄλλ' ὑποθέτω ὅτι ὁ κύριος Μερὰκ εἶνε ὁ μόνος δικαστῆς εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι ὀφείλει ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τὴν ὁποίαν σὰς ὑποβάλλω : — «Καθ' ἣν ὄραν ἐνομίασα ὅτι ἀνεγνώρισα τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν, ἐδύνασθε νὰ βεβαιώσητε, ἐνώπιον καὶ τῶν θετικωτέρων ἀκόμη ἀποδείξεων, ὅτι ἦτο ἀψησολημένος εἰς τὴν ἐκτέλε-

σιν κακουργήματος κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ; Ὁχι! ὁ κύριος δὲ Μερὰκ δὲν θὰ δυνηθῇ, δὲν θὰ τολμήσῃ ποτέ... Δὲν δύνασθε νὰ εἰσθε καταφρικώτεροι αὐτοῦ, κύριοι, καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῇ ὑπαγορεύει τὴν ἰδικήν σας».

Ἡ εὐγλωττος καὶ πλήρης πάθους ὑπεράσπισις ἐκεῖνη, προῦξεν ἡσυχίαν ἐπὶ τῶν ἐνόρκων ἐντύπωσιν· ἦτο προφανές ὅτι ἠσθάνοντο ἐν ἑαυτοῖς τὸν βαρὺν καὶ δικτικὸν ἐκεῖνον φόβον τῆς συνειδήσεως, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Γλαβὼν εἶχε λαλήσει. Ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ ἠννόησε καὶ ἡ ἀπάντησις του ὑπῆρξεν ἐπίσης εὐγλωττος καὶ σχεδὸν ἐπίσης περιπαθῆς ὡς ἡ ἀγόρευσις τοῦ συνηγόρου.

Δὲν θ' ἀναλύσωμεν τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὡς ἐπίσης καὶ τὴν τοῦ κυρίου Γλαβὼν. Ἐκατέρωθεν ἐγένετο ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλὰ μετὰ πλείονος ζωηρότητος καὶ δυνάμεως.

Ἐπὶ ἐνὸς μόνου σημείου ἡ κατηγορία καὶ ἡ ὑπεράσπισις συνεφώνουν· ἀπέβαλον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας πᾶσαν παραδοχὴν ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων.

«Ἐὰν οἱ συλλογισμοί μου, ἀνέκραζεν ὁ κύριος Γλαβὼν, καταλήγων τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσι τὸ πνεῦμά σας· ἐὰν δὲν με πιστεύετε κρίζοντα πρὸς ὑμᾶς : Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου—τιμῆς ἀνθρώπου, ὅστις ἔζησε πολὺ, καὶ ὅστις νομίζετε ὅτι ἔζησεν ἐντίμως—βεβαιῶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶνε ἔνοχος· εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε θῦμα ὀλεθρίας πλάνης, καταχρονίου μηχανορραφίας, ἀνηλεοῦς, ἀδυσωπῆτου μοίρας... Ἐὰν δὲν με πιστεύετε, κύριοι ἔνορκοι, ἀπαγγείλατε ἀπόφασιν καταδικαστικὴν. Εἰς τὰ ζητήματα, αἴτινα θὰ σὰς ὑποβληθῶσιν, ἀποκριθῆτε ἀπλῶς : Ναί· τότε θὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος. Μετὰ τινος ἡμέρας, ἡ κεφαλὴ τοῦ πελάτου μου θὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος. Δὲν ὑπάρχουσι, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουσιν ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις δι' ἕνα μητροκτόνον! Δὲν θέλομεν· θὰ ἦτο ἄδικον, ἀνάξιον ὑμῶν νὰ παραδεχθῆτε τοιαύτας. Θέλομεν τὴν ἀθώωσιν ἢ τὸν θάνατον.

Παύω, κύριοι, ἐξαντληθεὶς ἐκ τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν πόρων τῶν δύο τούτων ἡμερῶν, τὴν καρδίαν ἔχων πλήρη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγωνίας ὡς ὁ πελάτης μου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα παίδιον καὶ ἀπὸ δύο μηνῶν ἔμαθα ν' ἀγαπῶ ὡς υἱόν μου. Τέλος ἀσθενῆς, ἐκνευρισμένος, φοβοῦμαι μὴ ἀκουσίως συγκινηθῶ· θὰ ἰδῆτε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ θὰ νομίσητε ἴσως ὅτι ἀντὶ νὰ σὰς πείσω προσπαθῶ νὰ σὰς συγκινήσω· ἀντὶ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ λογικόν σας, ἀποτείνομαι εἰς τὴν καρδίαν σας! Ὁχι! ὄχι! δὲν θέλω συγκίνησιν, οὐδὲ οἶκτον! Ἀναμένομεν παρ' ὑμῶν πρᾶξιν δικαιοσύνης. Ἀπευθυνόμεθα εἰς δικαστὰς καὶ οὐχὶ εἰς ἀνθρώπους!»

Ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὸν κατηγορούμενον ἂν εἶχε νὰ προσθέσῃ τι πρὸς ὑπεράσπισίν του.

— Τίποτε, κύριε πρόεδρε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φωνῆς πενθίμου.

Ὁ πρόεδρος ἀνεκεφαλαίωσε τὰς συζη-

τήσεις, και οι ξυνορκοὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων. Ὁ κατηγορούμενος ὠδηγήθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ὡχρὸς καὶ καταβεβλημένος.

Ἡδύνατό τις τότε νὰ παρατηρήσῃ πῶσον ἡ δίκη ἐκείνη ἐπηρέαζε τὸ κοινόν. Μόλις οἱ ξυνορκοὶ καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀπεσύρθησαν, καὶ πανταχόθεν ἐξερράγησαν ψιθυρισμοί, παρατηρήσεις καὶ συζητήσεις ἀληθῆς ταραχῆς.

Ὁ κατηγορούμενος ἐπερίμενε, μόνος εἰς μικρὸν τι δωματίον ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων.

Περιέμενε ἐπὶ τρεῖς ὥρας!

Τέλος ὁ κώδων ἤχησε, τὸ δικαστήριον ἐπανελάβε τὴν συνεδρίασιν καὶ οἱ ξυνορκοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἑδρας τῶν.

— Κύριε προϊστάμενε τῶν ἐνόρκων, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἀναγνώσατε τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων.

Ἡ στιγμή αὕτη εἶνε πάντοτε ἐπίσημος, φοβερά. Ὅλων τὰ στήθη πάλλουσιν ἀγωνιωδῶς.

Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἠγέρθη, καὶ διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀσφαλῆ, ἀνέγνωσε: «*Τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως λέγω ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶνε αὕτη: "Ὁχι, ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶνε ἐνοχος..."*»

Ὁ πρόεδρος διέταξε νὰ ἐπαναφέρωσιν τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος μόλις ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ.

Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, εἰς ἀδιάφορος, ἐκ τῆς ὄψεως, τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ κοινοῦ, θὰ ἠνῴει ὁποῖα ἀπόφασιν ἀπηγγέλθη. Ἄλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἐβλεπεν, οὐδὲν ἤκουε· μόλις ἐφάνη ἐννοήσας τοὺς λόγους, οὗς ὁ δικηγόρος του κύψας πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Μόνον ὅτε ἤκουσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία τὸν ἠθώου, ἀνεσκίρτησεν· εἶτα ἐξέπεμψε βραθὴν στεναγμὸν.

Ὁ πρόεδρος διέταξε ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος.

Ἀλλὰ, συντρυμιμμένος ὑπὸ τῶν συγκινήσεων, ὁ Λαυρέντιος ἐπανάπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀπαθῆς.

Ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἄμα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου Γλαβῶν.

— "Α! ναί, εἶπεν ἐγειρόμενος μετὰ κόπου.

Καὶ ἠσπάζθη κλαίων τὴν χεῖρα, ἣν ὁ δικηγόρος του τῷ ἔτεινε.

MA'

«Τὸ μεγαλείτερον τῶν δυστυχημάτων, εἶπεν ὁ La Bruyère, μετ' ἐκεῖνο, καθ' ὅ ἐινε τις ἀποδεδειγμένος ἐνοχος ἐγκλήματός τις, εἶνε πολλάκις τὸ νὰ ὑποχρεῶται τις νὰ δικαιολογηθῆ. Πολλάκις μᾶς ἀθωοῦσι καὶ μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀποφάσεων, αἵτινες ἀκυροῦνται ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ.»

Λυπηρὰ σκέψις, ἣς ὁ Λαυρέντιος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶσθε ἐλεύθερος, τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, βλέπων αὐτὸν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ τὴν

διαταγὴν ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος, καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς ἑδρας του, εἰς ἣν ἔμεινεν ἀκίνητος.

«Εἶσθε ἐλεύθερος» τῷ εἶχεν ἐπαναλάβει ὁ κύριος Γλαβῶν, προσελθὼν καὶ τείνων τὴν χεῖρα. Τότε μόνον ἀνέλαβε ζωὴν καὶ ἠὺχαρίστησε μετὰ παραφοράς τὸν δικηγόρον του.

Ἐν τούτοις τὸ κοινόν περὶ αὐτοὺς ἦν σιωπηρὸν καὶ δυσηρεστημένον. Περιέμενε καταδίκην. Πιθανῶς τὸ κοινόν, ἐκεῖνο, ὅπερ κρίνει κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐφημερίδων, θὰ ἦνε ἀκόμη αὐστηρότερον.

Ὁ Λαυρέντιος οὐδὲν ἐφάνετο παρατηρῶν ἐκ τῶν λυπηρῶν αὐτῶν διαθέσεων· ἀλλ' ὁ κύριος Γλαβῶν παρατήρησε τοῦτο καὶ ἐροθῆθη προπηλάκησιν τινα κατὰ τοῦ πελάτου του.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ μοι, τῷ εἶπεν, ἄς ἐξέλθωμεν.

Καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν θύραν τοῦ βιβλίου.

Τὸ κοινόν διεχωρίσθη εὐσεβάτως πρὸ αὐτῶν· τὸ πλεῖστον δὲ τῶν περιέργων, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἐπομένη δίκη οὐδὲν ἐνδιαφέρον παρεῖχε, τοὺς ἠκολούθησε.

Κατῆλθον ταχέως τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τινα διάδρομον ὅστις ὠδήγει πρὸς τὴν αὐλὴν.

Ἐκεῖ ὁ κύριος Γλαβῶν ἀπεχειρέτισε τὸν Λαυρέντιον.

— Ἐπεθύμουν, τῷ εἶπε, νὰ σὲ συνοδεύσω, ἀλλὰ πολλαὶ ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας ἔχω ἀκόμη ἐδῶ, δὲν μοι τὸ ἐπιτρέπουσιν. Ἐπανελθε εἰς τὴν κατοικίαν σου· προσπάθησε νὰ συνέλθῃς, νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγον, ἂν εἶνε δυνατόν, καὶ ἀπόψε ἐλθὲ νὰ με ἴδῃς· πρέπει νὰ ὁμιλήσω μαζί σου.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπεσχέθη νὰ μεταβῆ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ὁδὸν ἀγίας Ἄννης καὶ ὁ κύριος Γλαβῶν εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὅτε ἔμεινε μόνος, ὁ Λαυρέντιος παρετήρησε τοὺς περιέργους, οἵτινες τὸν ἠκολούθηον, καὶ ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ δικαστηρίου εἶδεν ἄλλους, οἵτινες τὸν ἐδείκνυον διὰ τοῦ δικτύλου. Σπεύδων ν' ἀποφύγῃ τὴν ταπεινωτικὴν ταύτην περιέργειαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πλατεῖαν Δωφίνου, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ὄχημα, ὅπερ διέταξε νὰ βαδίσῃ πρὸς τὴν ὁδὸν Γραμὸν.

Ὅτε τὸ ὄχημα ἤρχισε νὰ βαδίζῃ καὶ τὸν ἀπέκρυψεν ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ κοινοῦ, ἐξέπεμψε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως· πρῶτον ἤδη ἀπὸ δύο μηνῶν ἀνέπνεε τὴν καθαρὰν ἀτμοσφαῖραν, τὸν ἀέρα, ὃν πάντες ἀνέπνεον· ἦτο ἀπηλλαγμένος τῶν ἐμποδίων ἐκείνων τῆς ἐπαγρυπνήσεως, τῆς κατασκοπίας καὶ τῶν παντοειδῶν καταδιώξεων, αἵτινες τὸν εἶχον βασανίσει· ἦτο τέλος ἐλεύθερος!

Ἀφίχθεις εἰς τὴν ὁδὸν Γραμὸν ἔσπευσε νὰ καταβῆ, ὁ θυρωρὸς παρατηρήσας αὐτὸν ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως

— Πᾶς! εἶσθε σεις; σὰς ἀθώωσαν;

— Ναί, σοῦ φαίνεται παραδόξον;

— Δὲν λέγω... ἀλλὰ καθὼς ἔλεγον...

— Ὁ ὑπηρέτης μου εἶνε ἐπάνω;

— Ὁ Φραγκῆσκος; πρὸ πολλοῦ δὲν τὸν βλέπομεν. Καὶ ἔπειτα τί θὰ ἔκαμεν ἐδῶ; Νομίζω ὅτι ἐτοπεθετήθη ἄλλου.

— Καλὰ. Δὸς μοι τὸ κλειδίον. Ἐχεις τίποτε δι' ἐμέ;

— Ὁχι, κύριε... Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε, εἶνε ἐδῶ μία πρόσκλησις τοῦ ἰδιοκτῆτου διὰ νὰ ἀδειάσετε τὸ σπίτι. Καταλαμβάνετε, τὰ πηγαίνουσα τῆς ἀστυνομίας, ἔκαμαν ἕνα σκάνδαλον εἰς τὸ σπίτι, οἱ ἐνοικιασταὶ παρεπονέθησαν καί...

— Ἄρκει.

Ὁ Λαυρέντιος διῆλθε τὴν αὐλὴν καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα βραδέως καὶ κεκυφώς.

Ἡ κατοικία του εὐρίσκετο εἰς ἀπερίγραφτον ἀταξίαν. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἀεστραμμένα καὶ μετακεκινημένα. Οἱ σύρται ἀνοικτοί, τὰ στρώματα ἐσχισμένα, αἱ ἑδραὶ κατακερματισμένα... Καὶ ἅπαντα τὰ ἐπιπλα ταῦτα ἦσαν ἐρριμένα ἀναμιξῆ ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Προῦχώρησεν ὡς ἠδυνήθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων ἐκείνων, καὶ αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν πνιγόμενον, ἐπλησίασεν ὅπως ἀνοιχθῆ ἐν παραθύρῳ. Ἄλλ' ἔστη· ἐὰν γείτων τις τὸν παρετήρει καὶ τὸν ἀνεγνώριζεν;

Ἐπανῆλθεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐκάθισεν ἐπὶ ἐπίπλου τινός καὶ ἐσκέφθη. Ὅποια συμβάντα ἐπὶ δύο ἡδὴ μῆνας! Ὅποια ἀθλιότητες, καὶ ὅποια ἀγωνία, καὶ τώρα—ἤρχισε νὰ τὸ συλλογίζηται—ὁ ποῖον μέλλον!

Ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν σκέψεων, ἀνέλαμψε μετ' ὀλίγον ζωηρὰ ἐλπίς. Τί τὸν ἔμελλε διὰ τὸ μῖσος αὐτό; διὰ τὴν πάνδημον ἀποδοκιμασίαν, ἐὰν εἰς μόνον τὸν ἐλυπεῖτο; Ἡ Αἰμιλία εἶχε λάβει τὴν ἐπιστολήν του; Τί ἐσκέφθη; Ἴσως θὰ τὸν ἠγάπα διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δυστυχίαν του καὶ τὴν ἀδικον καταδίωξίν του.

Περὶ τὴν ἔκτην ὥραν ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν σκέψεων ἐκείνων, τῶν πάντοτε ἀναγεννωμένων ἐν μέσῳ πενήθιμων ἀναμνήσεων. Κατῆλθε καὶ ἐπλανήθη ἀσκόπως ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὰς ὁδοὺς πρὶν μεταβῆ εἰς τοῦ κυρίου Γλαβῶν. Ἠγόρασεν ἐφημερίδα τινα καὶ τὸ πρῶτον, ὅπερ παρετήρησεν, ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις τῆς δίκης του, ἣτις κατεῖχεν ἐπτὰ στήλας.

— Εἶνε δίκαιον, ἐψιθύρισε μετὰ στεναγμοῦ, εἶμαι ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας.

Καὶ κατεβίβασε τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐπειδὴ ἐπέινα, εἰσῆλθεν εἰς μέτριον τι ξενοδοχεῖον καὶ ἐτοπεθετήθη εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Ἐνῶ ἔτρωγεν ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν ὑπόθεσίν του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος γείτονος συννομιλίας εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ.

— Ἄ! ἔλεγον, φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Γλαβῶν ὑπῆρξε θαυμασῖος σήμερον.

— Ναί, ἔπρεπε νὰ ἀναπτύξῃ ἀπαράμιλλον ἰκανότητα διὰ νὰ σώσῃ ἕναν κατεργάρον, καθὼς αὐτόν.

— Οἱ ἐνορκοὶ, ἐπανελάθεν ὁ πρῶτος, τίποτε δὲν ἠνῴησαν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁραία ἐφεύρεσις οἱ ἐνορκοὶ! Ἀληθεὶς δια-

ταγαί. Θὰ κατεδίκαζαν τὸν Δακλισιὲ δε-
κάκις.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἤκουσε πλεῖονα.
Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

·P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Στενωδὲς ἠναγκασμένος νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγῃ οὔτε λέξις οὔτε κίνημά τι ἀσύνητον ἐνώπιον τοῦ Ὁρατίου, ὁ Ἰούλιος, συνέσεν ἐαυτόν, ἀλλὰ τὸ αἰγλήεν θάμβος τοῦ θαυμασμοῦ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὅταν οὗτοι ἐστράφησαν ἐπὶ τῆς Μέρση.

Ὁ Ὁρατίος συνέλαβε τὸ βλέμμα τοῦτο καὶ ἐπειράθη νὰ λάβῃ διὰ τῆς βίας τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουλίου.

— Δότε μοι αὐτό! εἶπε. Τὸ ἀπαιτῶ.

Ὁ Ἰούλιος, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προσφέρῃ ἀπόθησεν αὐτὸν ἰσχυρῶς.

Παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς, ὁ Ὁρατίος ἤγειρε τὴν χεῖρα.

— Δότε μοι αὐτὸ ἀμέσως, ἐπανέλαβε μὲ τρίζοντας τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόντας του, ἢ ἄλλως θὰ μεταμεληθῆτε!

— Δότε... δότε αὐτὸ εἰς ἐμέ! εἶπεν ἡ Μέρση παρεντιθεμένη αἰφνιδίως μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν.

Ὁ Ἰούλιος ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν τὸ τηλεγράφημα.

Ἡ Μέρση ἐστράφη τότε καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ὁρατίον, χωρὶς ποσῶς νὰ τρέμῃ ἢ χεῖρ τῆς καὶ μὲ βλέμμα εὐσταθές.

— Ἀναγνώσατε! τῷ εἶπε.

Πάντοτε γενναϊόκαρδος ὁ Ἰούλιος ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχε προσβάλει αὐτόν. Ἡ μεγάλη καρδιά του ἀνεμιμνήσκετο ἐν τούτῳ τὸν φίλον τῶν παιδικῶν χρόνων.

— Προδιθέσαστέ τον τούλάχιστον! εἶπε πρὸς τὴν Μέρση. Συλλογισθῆτε ὅτι εἶνε ἀπαράσκευος.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν, δὲν ἐκινήθη κἄν.

Οὐδὲν τὴν συνεκίνει πλέον ἢ εἰς τὴν τύχην τῆς ὑποταγῆς τῆς ἐνεῖχέ τι τὸ στωϊκόν, τὸ ὑπερφυσικόν.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κρίσιμος στιγμή εἶχε φθάσει.

Ὁ Ἰούλιος ὑπέμνησε τοῦτο πρὸς τὸν Ὁρατίον ὁ ἴδιος.

— Μὴ τὸ ἀναγνώσατε! ἀνέκραξεν. Ἀκούσατε πρῶτον τί ἔχει νὰ σᾶς εἶπῃ.

Ὁ Ὁρατίος τῷ ἀπεκρίθη διὰ περιφρονητικοῦ κινήματος καὶ διεβίβρωσκε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν λέξιν πρὸς λέξιν τὸ τηλεγράφημα τῆς προῖσταμένης τοῦ Ἀσύλου.

Ὅταν τὸ ἀνέγνωσεν ὀλόκληρον ἔρριψε γύρω του βλέμματα ἀπλανῆ.

Φρικτὴ μεταβολὴ ἐτελέσθη ἐν τῇ μορφῇ του ὅταν ἐστράφη πρὸς τὴν Μέρση.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἴστατο ἀνὰ μέσον τῶν δύο ἀνδρῶν, ἀκαμπτος ὡς ἀγαλμα.

Ἡ ζωὴ ἐφάνετο ὡς νὰ εἶχεν ἐκλίπει ἀφ' ὄλου τοῦ σώματός τῆς, ἐξαιρέσει τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου, σταθεροὶ καὶ ἀκτινοβολοῦντες.

Ἡ σιγὴ αὕτη διεκόπη ὑπὸ τῆς βραγχῆς ἀπηχῆσεως τῆς φωνῆς τοῦ Ἰουλίου, ὅστις, κρύψας τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν, προσήυετο.

Ὁ Ὁρατίος ὠμίλησε... μὲ τὸν δάκτυλον ἐπιτεθειμένον εἰς τὸ τηλεγράφημα.

Ὡς καὶ ἡ μορφή του, παρομοίως καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του εἶχε παραλλάξει τελείως, ἦτο σιγηλὴ καὶ τρομώδης.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο ἐκεῖνος ὁ Ὁρατίος Δεχόλτ, τόσον συνήθως ἀκράτητος εἰς τὰς παραφορὰς του.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε τὴν Μέρση. Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο δὲν ἔφορξ βεβαίως ἡμᾶς.

— Ἀπορξ ἐμέ.

— Καὶ τί ἔχετε νὰ κάμετε ὑμεῖς μὲ τὰ Ἄσυλα;

Χωρὶς ποσῶς πλέον νὰ παραλλάξῃ ἡ μορφή τῆς χωρὶς ποσῶς νὰ κινήθῃ, χωρὶς ποσῶς νὰ μορφάσῃ, εἶπε τοὺς ἀπαισίους λόγους:

— Ἐξ ἐνὸς Ἀσύλου προέρχομαι καὶ εἰς τὸ Ἄσυλον ἐπιστρέφω. Κύριε Ὁρατίε Δεχόλτ!... Εἶμαι ἡ Μέρση Μερροῖ!

Ἐγένετο σιγὴ— μακροτέρα τῆς προηγηθείσης.

Τὰ λεπτὰ περῆρχοντο... καὶ οἱ τρεῖς διέμενον ἄφωνοι, μὴ τολμώντες οὔτε ν' ἀτενίσωσιν ἀλλήλους.

Οἱ παραμυθητικοὶ λόγοι ἐξέπνεον ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ἰουλίου, ἡ δὲ συνήθως ζωηρὰ δραστηριότης του τὸν ἐγκτελείπεν. Ἡσθάνετο ἐαυτὸν συντριβόμενον ὑπὸ τὴν καταθλιπτικὴν πίεσιν τῆς προσδοκίας.

Πρώτη ἡ Μέρση διέσπασε τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ νεκρικὴν σιγὴν. πρώτη αὕτη ἔδωκε σημεῖον ζωῆς ἐκ τῶν τριῶν ἡρώων τοῦ δράματος τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ἄδυνατοῦσα νὰ παρατείνῃ τὴν ἔντασιν τῶν ἐξαντλουμένων δυνάμεών τῆς, ὅπως μένη ὀρθία, ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔδραν καὶ πλησιάσασα ἐκαθέσθη ἐπ' αὐτῆς.

Οὐδεμίαν ἄλλην ἐκδήλωσιν συγκινήσεως τῇ διέφυγεν.

Ἐκαθῆσεν... ἀλλὰ ἡ θανάσιμος ἀγωνία τῆς ἐγκαρτερήσεως, ἥτις τὴν κατέτρυχεν, ἐξηκολούθει νὰ ζωγραφῆται ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς τῆς.

Περιέμενε σιωπᾶσα τὴν ἐγγήγορσιν τοῦ Ὁρατίου ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τῶν λόγων τῆς.

Δὲν τῷ εἶχεν ἐσφενδονίσει κατὰ πρόσωπον ἄπασαν τὴν τρομερὰν ἐξομολόγησιν τῆς ἀληθείας διὰ μιᾶς μόνης λέξεως;

Ὁ Ἰούλιος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Μέρση ἐκαθέζετο ἐπὶ τῆς ἔδρας.

Εἶδεν οὗτος τὸν Ὁρατίον βαίνοντα πρὸς αὐτὸν μὲ ἦθος φάσματος βαδίζοντος.

Ὁ Ἰούλιος, πτοηθείς, ἀπετάθη πρὸς τὴν Μέρσην.

— Ὀμιλήσατέ του! τῇ εἶπεν. Ἀνακλέσατέ τον εἰς ἐκυτὸν ἐν ὄσῳ δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ ἀργά!

Ἐκείνη ἐκινήθη μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ κλιντήρος καὶ ἠτένισεν ἀπλανῶς τὸν Ἰούλιον.

— Τί ἔχω νὰ τῷ εἶπω περισσότερον; ἠρώτησε διὰ σιγηλῆς κεκμηκυίας φωνῆς. Δὲν τῷ εἶπον τὰ πάντα, ἀπλῶς καὶ μόνον εἶπούσα εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά μου;

Αἱ ὀλίγα αὐταὶ λέξεις ἀφύπνισαν τὸν Ὁρατίον, ὁ δὲ ἦχος τῆς φωνῆς αὐτῶν τὸν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ.

Ἐπλησίασε τὴν Μέρσην.

Ἡ μορφή του ἐξεδήλου ἤδη ζοφερὰν ἔκπληξιν.

Ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νεάνιδος καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, θεωρῶν αὐτὴν ἐν σιγῇ. Κατόπιν τὸ πνεῦμά του ὄλον, ἡ μόνη ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίς του, ἐστράφησεν ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου.

Χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοῦ ὤμου τῆς νεάνιδος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς Μέρσης, ὠμίλησε τὸ πρῶτον ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπέστη τὸν ἀντίκτυπον τοῦ ἀπαισίου κεραινοῦ τῶν λόγων τῆς Μέρσης.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἰούλιος; ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ εἶμαι, Ὁρατίε... πλησίον σας.

— Θέλετε νὰ μοὶ προσφέρητε ἐκδούλευσιν τινὰ;

— Εὐχαρίστως. Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω;

Ὁ Ὁρατίος ἐσκέφθη ὀλίγον προτοῦ ἀπαντήσῃ.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ χεῖρ του ἀφήκε τὸν ὤμον τῆς Μέρσης καὶ ἐθώπευσε τὸ μετωπὸν του, ὡς νὰ τακτοποιήσῃ τὰς σκέψεις του.

Ἐπρόφερε κατ' ἀρχὰς ἀκατανοήτους τινὰς φράσεις.

— Νομίζω, Ἰούλιε, εἶπεν, ὅτι ὑπῆρξα ὀλίγον ἀξιόμιστος. Σᾶς εἶπον λόγους δριμεῖς πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. Ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι περὶ τίνος προέκειτο. Ὁ χαρακτηρ μου ἐτέθη εἰς πολὺ σκληρὰν δοκιμασίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ποτὲ δὲν ἤμην συνευθισμένος νὰ μοῦ συμβαίνουν πράγματα, ὅποια μοὶ συνέβησαν ἐνταῦθα... Ἀπόρητα... μυστήρια... διαπληκτισμοὶ ταπεινοὶ τῆς χειρίστης τάξεως. Εἰς τὴν οἰκογένειάν μου δὲν ἐγνώρισα ποτὲ οὔτε μυστήρια οὔτε ἀπόρητα... ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ ἐρίδων... εἶνε γελοῖον καὶ νὰ διαψεύσω κἄν τοιοῦτόν τι. Ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου εἶνε γυναῖκες ἐξαιρητικῶς εὐηγέμεναι ὅπως τὰς γνωρίζετε.

Εἶνε γυναῖκες εὐγενεῖς ἐκ γένους, εἰς τὴν πιστοτέραν τῆς λέξεως σημασίαν. Ὅταν εὐρίσκωμαι μετ' αὐτῶν δὲν ἔχω ἀνησυχίας. Δὲν στενοχωροῦμαι εἰς τὸν οἶκόν μας ἐξ ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ περικυκλοῦσιν, ἐκ τῆς συγχίσεως τῶν ὀνομάτων, ἐκ τῶν συνεπῶν τούτοις ἐρεθισμῶν καὶ τῶν λοιπῶν παρεπομένων. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀντίθεσις αὕτη καταθλίψῃ πολὺ τὸ πνεῦμά

μου και τὸ διασαλεύσει. Καθίσταμαι πλέον ἢ δύσπιστος εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην... τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἐνταῦθα μοὶ ἐμπνέει ἀμφιβολίας, δισταγμούς και φόβους, οὓς δὲν δύναμαι νὰ καταστείλω. Δισταγμούς περὶ ὑμῶν... φόβους περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ... διότι περὶ ἐμαυτοῦ φοβοῦμαι ἤδη. Ἐχω ἀνάγκη νὰ με βοηθήσετε. Ὁρσίλω νὰ ζητήσω προηγουμένως συγγνώμην;

— Οὔτε λέξιν! Εἰπατέ μοι τί πρέπει νὰ πράξω, ὅπως σὰς συνδράμω;

Ταύτην τὴν στιγμήν, κατὰ πρώτην φοράν μετὰ τὰ συμβάντα ὁ Ὁράτιος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰουλίου.

— Παρατηρήσατέ με καλῶς, εἶπεν. Δὲν πιστεύετε λοιπὸν ὅτι τὸ λογικόν μου ἔχει σαλεύσει; Εἰπατέ μοι τὴν ἀλήθειαν, παλαιῆ μου φίλε και σύντροφε!

— Μόνον τὸ νευρικόν σας σύστημα εἶνε ὀλίγον τεταραγμένον, Ὁράτιε, και οὐδὲν πλέον.

Ὁ Ὁράτιος ἐσκέφθη πάλιν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην. ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διέμενον ἀγωνιωδῶς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ κληρικοῦ.

— Τὸ νευρικόν μου σύστημα εἶνε μόνον ὀλίγον τεταραγμένον, ἐπανέλαβεν. Εἶνε ἀληθές, τὸ αἰσθάνομαι ὅτι διατελεῖ τεταραγμένον. Θὰ ἐπεθύμουν δὲ νὰ με βεβαιώσητε ὅτι δὲν παρατηρεῖτε τίποτε ἄλλο, ἐξ οὗ νὰ δύνασθε νὰ υποθέσητέ τι χειρότερον.

Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ δοκιμάσωμεν ἐὰν ἡ μνήμη μου διατελεῖ εἰς καλὴν κατάστασιν;

— Θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι θὰ εἶνε δυνατόν νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ.

— Ἄχ!... εἶσθε πολύτιμος φίλος, Ἰούλιε;... και φίλος διαυγῆς εἰς τὰς σκέψεις του, οἷον ἔχω ἀνάγκη τὴν ὥραν ταύτην. Λοιπὸν προσέξατε. Λέγω ὅτι ἀπὸ μιᾶς περιόδου ἐβδομάδος ἤρχισαν ἐνταῦθα αἱ ἰσχυραὶ συγκινήσεις και ταραχαί. Εἶνε ἀληθές;

— Μάλιστα.

— Αἱ ταραχαὶ ἤρχισαν συγχρόνως μετὰ τὴν ἐκ Γερμανίας ἀφίξιν γυναικὸς τινος, μιᾶς ξένης δι' ἡμᾶς, ἣτις προσηνέχθη μετ' ἀπρεποῦς βιαιότητος ἐνταῦθα, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου. Εἶνε και τοῦτο ἀληθές;

— Πληρέστατα.

— Ἡ γυνὴ αὕτη ἐξ ἐφόδου ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ ἀξιώσεις πολὺ ὑπερβολικὰς. Ἠξίου ὅτι ὁ συνταγματάρχης Βράδον— ἢ μάλλον, διὰ νὰ εἶμαι μέχρι κεραίας ἀκριβής— ἡξίου ὅτι ὁ μακαρίτης συνταγματάρχης Βράδον ἦτο πατὴρ της. Διηγῆθη ἀνιαρὰν ἱστορίαν, λέγουσα ὅτι τῇ εἶχον κλέψει τὰ ἔγγραφα και τὸ ὄνομα της και ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο μίᾳ ἀπαταίων, ἣτις εἶχε λάβει τὴν θέσιν της. Εἶπεν ὅτι τὸ ὄνομα τῆς ἀπαταίωνος ἦτο: Μέρση Μερρίκ. Μεθ' ὃ προέβη εἰς τόλμην, ἣτις ὑπερέβη πᾶσαν αὐτῆς προηγουμένην τοιαύτην. Ὑπέδειξε τὴν γυναῖκα, ἣτις εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγός μου και διεκήρυξεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ Μέρση Μερρίκ.

Εἰπατέ μοι και τώρα ἐὰν ὅ,τι λέγω εἶνε ἀληθές, ἢ μήπως ἀπατῶμαι;

Ὁ Ἰούλιος τῷ ἀπεκρίθη ἐπιβεβαιωτικῶς:

— Δὲν ἀπατᾶσθε, Ὁράτιε.

ΚΕ'

Μεγάλῃ καρδίᾳ και μικρᾷ καρδίᾳ

Ὁ Ὁράτιος ἐξηκολούθει νὰ ὀμιλῇ μετὰ μειζονος βαθμῆδὸν πρὸς ἐκυτόν ἐμπιστοσύνης και ζωηρότητος, ὡς δὲν εἶχε πράξει ἀκόμη ἀπὸ τῆς ἀνανήψεώς του.

— Ἦδη ἀκούσατε τοῦτο, Ἰούλιε. Θὰ ἀφήσω ἐκεῖνα, ὅσα συνέβησαν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, και θὰ ἔλθω εἰς ἐκεῖνα ὅσα συνέβησαν πρὸ πέντε λεπτῶν. Ἦσθε παρών. Θέλω νὰ γνωρίζω ἐὰν ἠκούσατε και ὑμεῖς ὅ,τι ἤκουσα ἐγὼ.

Ἐσιώπησε και χωρὶς νὰ παύσῃ θεωρῶν τὸν Ἰούλιον, ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν Μέρσην, ἣτις ἔττατο ὀπισθὲν του.

— Ἰδοὺ ἡ γυνή, ἣτις μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ μ' ἐνυμφεύετο, ὑπέλαβε. Τὴν ἤκουσα ἡ δὲν τὴν ἤκουσα ὁμολογῶσαν ὅτι ἐξῆλθεν ἐκ τινος Ἀσύλου και ὅτι μέλλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτό; Τὴν ἤκουσα ἡ δὲν τὴν ἤκουσα ὁμολογῶσαν ἐνώπιόν μου ὅτι εἶνε ἡ Μέρση Μερρίκ; Ἀπαντήσατε, Ἰούλιε, πολύτιμέ μου φίλε, ἐξ ὀνόματος τῆς μνήμης τῶν ἀρχαίων ἡμῶν ἡμερῶν, ἀπαντήσατε!

Ἡ φωνὴ του, προφέροντος τὴν παράκλησιν ταύτην, ἔτρεμεν.

Ὑπὸ τὴν ὠχρότητα τῆς μορφῆς του διεραίνοντο τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς συγκινήσεώς του, ἣτις, ἐπὶ τέλους ἐξεδηλοῦτο ἤδη.

Τὸ πνεῦμά του κεραυνωθὲν κατ' ἀρχὰς ἤρχισεν ἤδη ν' ἀναζῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὁ Ἰούλιος ἔκρινεν εὐστοχον τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτόν πλήρη τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του. Τὸν ἔλαβεν ἠπίως ἀπὸ τοῦ βραχίονος και τῷ ἔδειξεν ἤδη και οὗτος τὴν ἐπὶ τῆς ἔδρας κατακειμένην Μέρσην.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὴν ἐρώτησίς σας! εἶπε. Παρατηρήσατε... και λαβετε οἶκτον δι' αὐτήν.

Ἡ Μέρση δὲν εἶχεν οὔτε κἂν πειραθῆ νὰ τοὺς διακόψῃ. Εἶχεν ἀλλάξει θέσιν τινὰ ἐπὶ τοῦ κλιντηῆρος, ἐκινεῖτο, ἔζη, ἀλλ' ἔμενον ἄφρωνος.

Παραπλεύρως αὐτῆς ὑπῆρχε τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐστήριζε τοὺς τεταμένους βραχίονάς της.

Ἡ κεφαλὴ της εἶχε πέσει ἐπὶ τῶν βραχιόνων της, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἐκρύπτετο ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

Ὁ Ἰούλιος ἔλεγε λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἔκφρασις τῆς ἀπέλπιδος ἐγκαταλείψεως, εἰς ἣν ἦτο τούνηθεν παραδεδωμένη, ἦτο ἀρετὰ εὐγλωττος και ἐλάλει πρὸς τὸν Ὁράτιον πειστικώτερον ἢ πᾶσα ἄλλη ἀνθρωπίνη γλῶσσα.

Ὁ Ὁράτιος τὴν παρετήρησε.

Ταχεῖα ἀνατάραις τῆς ὀδύνης του διέσπασε παροδικῶς τοὺς μῦς τοῦ προσώπου του.

Ἐστράφη ἄπαξ ἔτι πρὸς τὸν πιστὸν φίλον, ὅστις τὸν εἶχε συγχωρήσει, και ἀφίνων νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ του ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἰουλίου ἐξεργάγη εἰς λυγμούς.

Ἡ Μέρση τότε ἀνωρθῶθη ἔκθαμβος, παρατηροῦσα ἀμφοτέρους.

— ὦ Θεέ! ἀνέκραξε. Τί ἐπραξα πάλιν;

Ὁ Ἰούλιος τὴν καθυσύχασε δι' ἐνὸς κινήματος.

— Με ἐβοηθήσατε νὰ τὸν σώσωμεν, τῇ εἶπεν. Ἀφετε ἤδη νὰ ρεῦσουν τὰ δάκρυά του... και ἀναμεινάτε.

Διέθεσε τὸν βραχίονά του περὶ τὴν ὀσφὺν τοῦ Ὁρατίου, ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ.

Ἡ ἄρρενωπὴ αὕτη τρυφερότης, ἡ εὐγενῆς αὕτη συγγνώμη τῶν ὕδρεων, ἃς παρὰ τοῦ Ὁρατίου πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχε δεχθῆ, συνεκίνησαν τὴν Μέρσην βαθύτατα.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κλιντηῆρά της.

Τί αἰσχος και ἡ ὀδύνη τὴν συνέτριβον ἄπαξ ἔτι, και ἔκρυψεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ Ἰούλιος ὠδήγησε τὸν Ὁράτιον εἰς τι κάθισμα και ἀνέμενεν ἐν σιγῇ πλησίον του, ὅπως ὁ φίλος του καταστείλῃ ὁ ἴδιος τὴν λύπην και τὰ δάκρυά του.

Ὁ Ὁράτιος ἐδράξατο μετ' εὐγνωμοσύνης τῆς φιλικῆς χειρός, ἣτις τὸν εἶχεν ὑποστηρίξει, και εἶπε μετὰ παιδικῆς γλυκύτητος:

— Εὐχαριστῶ, Ἰούλιε. Εἶμαι καλλίτερα.

— Συνήλθετε ἀρετὰ ὅσον πρέπει, ὅπως δυνηθῆτε ν' ἀκούσητε ὅ,τι θὰ σὰς εἴπωσιν; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Μάλιστα. Μήπως θέλετε νὰ μοὶ ὀμιλήσητε;

— Ὁ Ἰούλιος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ἀμέσως, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν Μέρσην.

— Ἐφθασεν ἡ στιγμή, εἶπεν. Ἐξομολογηθῆτε πρὸς αὐτόν τὰ πάντα... εὐλικρινῶς... ἀνεπιφυλάκτως... ὅπως θὰ ἐξωμολογησῆτε πρὸς ἐμέ.

Ἐκεῖνη ἐβρίγησεν, ἐνῶ ὁ Ἰούλιος τῇ ὠμίλει.

— Δὲν τῷ εἶπον ἀρετὰ; ἠρώτησε. Θέλετε νὰ τοῦ συντρίψω τὴν καρδίαν; Παρατηρήσατέ τον... Ἰδετε τί ἐπραξα μετὰ μόνον ὅσα εἶπον. Θέλετε νὰ προχωρήσω ἀκόμη;

Ὁ Ὁράτιος, ὅπως και ἡ Μέρση, ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν δοκιμασίαν ταύτην.

— Ὅχι!... ὄχι!... δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀκούσω... δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀκούσω!... ἀνέκραξε.

Και ἠγέρθη, ὅπως ἐξέλη τοῦ δωματίου.

Ὁ Ἰούλιος, ἀναλαθὼν ἄπαξ τὸ ἀγαθὸν ἔργον, δὲν ἐδίστασεν οὐδὲ στιγμήν, ὅπως ἀγάγῃ αὐτὸ εἰς πέρας.

Ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἀγαπήσει πράγματι τὴν Μέρσην, και ἤδη ἐμάνθανεν ὁ Ἰούλιος μετὰ πόσης τρυφερότητος.

Και τίς λοιπὸν ἠδύνατο μετὰ τοῦτο ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συγγνώμην του ἐὰν τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἐπικαλεσθῆ τὸν ἐξιλασμόν της;

Ἄχ! ἡ συγγνώμη αὕτη τοῦ Ὁρατίου ἦτο αὐτὸ τοῦτο ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος,

ὅστις μυστικῶς ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουλίου.

Ἄλλὰ δὲν ἐδίστασεν οὐδὲ στιγμήν.

Μετ' ἀποφάσεως, εἰς ἣν δὲν θ' ἀντεῖχεν οὐδ' ὁ σθεναρώτερος χαρακτήρ, ἔλαβεν αὐθις τὸν Ὁράτιον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἐπανάφερον εἰς τὸ κάθισμά του.

— Δι' ἀγάπην πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς ὑμᾶς, μὴ τὴν καταδικάζετε χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσετε, εἶπε μετὰ σταθερότητος. Ἐπειράθησαν νὰ τὴν θέσωσιν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ ν' ἀποφασίσῃ νὰ σᾶς ἀπατήσῃ. Πειρασμὸς πολὺ ὀδυνηρὸς καὶ ὅστις δὲν ὑπῆρξεν ὁ μόνος. Καὶ ὅμως ἀντέσχεν εἰς ὄλου. Μὴ φοβουμένη πλέον ν' ἀποκαλυφθῇ... ὠπλισμένη διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς εὐεργετιδῆς τῆς, ἣτις τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἣτις τὴν διέτασσε νὰ σιωπήσῃ... ἀπειλουμένη, ἢ μάλλον βεβαία, ν' ἀπολέσῃ πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ εἰς μίαν γυναῖκα τὸ θέλημα τῆς ζωῆς, ἐὰν ἐξωμολογεῖτο τὸ παρελθόν τῆς... Δὲν ἐθυσίασεν ἐν τούτοις τὰ πάντα ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγάπης καὶ ὅπως μὴ παρακούσῃ εἰς τὴν συνειδήσειν τῆς;... Δὲν ἀξίζει λοιπὸν τίποτε εἰς τὴν ἐκτίμησίν σας δι' ἀντάλλαγμα;... Σεβασθήτέ τὴν, Ὁράτιε, ... καὶ ἀκούσατέ τὴν.

Ὁ Ὁράτιος ὑπήκουσεν.

Ὁ Ἰούλιος ἐστράφη αὐθις πρὸς τὴν Μέρσην.

— Μοὶ ἐπετρέψατε νὰ σᾶς καθοδηγῶ μέχρι τοῦδε, εἶπε. Θέλετε νὰ μὲ ὑπακούετε ἀκόμη ὡς σύμβουλον;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης ἐταπεινώθησαν πρὸ τῶν τοῦ νέου κληρικοῦ, ἐνῶ τὸ στῆθός τῆς ἀνεπάλλετο βιαίως.

Ἡ ἐπιρροή, ἣν ὁ Ἰούλιος ἤσκει ἐπ' αὐτῆς, διετῆρει πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἰσχύον.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξίν σιωπηλῆς καταθέσεως.

— Εἶπατε πρὸς αὐτόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τόνου οὐχὶ ἐπιτακτικοῦ, ἀλλὰ παρακλητικοῦ, εἶπατε πρὸς αὐτόν ὅποιον ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ σας. Εἶπατε πρὸς αὐτόν πῶς ἐδοκιμάσθητε ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ, χωρὶς νὰ ἔχητε πλησίον σας ἕνα φίλον, ὅστις νὰ σᾶς ὑπομνήσῃ τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες ἠδύναντο τότε νὰ σᾶς σώσωσι, προφυλάσσοντες ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπέσητε εἰς τὸν πειρασμὸν. Καὶ κατόπιν, προσέθηκεν ἐγειρόμενος, κατόπιν... ἄς σᾶς κρίνῃ!... ἐὰν δυνήθῃ... Ἐπειράθη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνόου ἄκρου τῆς αἰθούσης πρὸς τὸ ἕτερον πλησιέστερον τοῦ Ὁρατίου.

Ἄλλ' ἡ ὑποταγὴ τῆς δυστήνου γυναίκος εἶχε τὰ ὄριά τῆς.

Εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀποστάσεως ἔστη, ἀρνούμενη νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

Ὁ Ἰούλιος τῇ προσήνεγκε κάθισμα, εἰς ὅπερ ὅμως ἐκείνη ἠρνήθη νὰ καθίσῃ.

Στηριζομένη διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἑδρας, ἀνέμενε μίαν καὶ μόνον λέξιν ἀπὸ τὸν Ὁράτιον, ἣτις νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, νὰ ὁμιλήσῃ, πάντοτε ἐν καρτερῇ ἀποφασισμένῃ νὰ ὑποστῇ πᾶσαν δοκιμασίαν!

Ἡ μορφή τῆς ἦτο γαλήνιος, τὸ πνεῦμά τῆς πρόθυμον.

Ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ὑποστῆ τὴν ὀδυνηροτέρων τῶν δοκιμασιῶν, ὁμολογήσασα τὸ ὄνομά τῆς, τί ἄλλο δεινότερον εἶχε πλέον νὰ ὑπομείνῃ;

Δὲν τῇ ἀπέμενε πλέον ἄλλο τι, ἢ μόνον ν' ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τὸν Ἰούλιον εὐγνωμοσύνην τῆς, ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἐξαιτουμένη συγγνώμην παρὰ τοῦ Ὁρατίου πρὶν ἢ χωρισθῶσι διὰ παντός πλέον.

Ἄλλως τε, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἡ Προϊσταμένη τοῦ Ἀσύλου ἔμελλε νὰ φθάσῃ, καὶ τότε τὰ πάντα θὰ ἐτελείωνον.

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἠτένισεν, ἀλλ' ἀπροθύμως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συνητηθήσαν, ἡ δὲ βιασιότης του ἐξεργάγη ἀμέσως μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Καὶ τώρα ἀκόμη!... ἀνέκραξε, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω τοιαῦτα πράγματα!... Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν εἶσθε ἡ Χάρις Βράδον;... ὦ! μὴ μὲ ἀτενίζετε!... Μίαν λέξιν εἶπατε εἶσθε; ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὁχι!...

— Ἐκᾶματε ὅλα ὅσα ἡ γυνὴ ἐκείνη σᾶς κατηγορεῖ ὅτι διεπράξατε;... Ὁφείλω νὰ πιστεύσω τὰς καθ' ὑμῶν καταγγελίας τῆς;

— Ὁφείλετε νὰ τὰς πιστεύσητε, κύριε.

Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσει ταύτῃ ἐξεδικλώθη ἅπασα ἡ μικροπρέπεια τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ὁρατίου.

— Ἀθλία! ἀνέκραξε. Καὶ ποία συγγνώμη δύναται νὰ σᾶς ἀξίξῃ διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀφύπνισιν, ἣν μὲ κάμνετε ἤδη νὰ αισθάνωμαι;... Ἀναξία γύναι! Εἶσθε ἀναξία συγγνώμης!

Ἐκείνη ὑπέμεινεν εὐσταθῶς καὶ ταπεινῶς τοὺς ὕβριστικούς τούτους ἐλέγχους.

— Εἶμαι ἀναξία ὄλων τούτων, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, εἶμαι ἀναξία...

Ὁ Ἰούλιος, ἅπαξ ἔτι, ἀνέλαβε τὴν συνηγορίαν τῆς.

— Πρὶν κρίνετε ὅτι εἶνε ἀναξία συγγνώμης, περιμείνατε ν' ἀκούσητε, Ὁράτιε, εἶπεν. Ἀπόδοτε εἰς αὐτὴν δικαιοσύνην τοῦλάχιστον, ἐὰν δύνασθε νὰ αισθανθῆτε ὑπὲρ αὐτῆς γενναιώτερον τινα συμπάθειαν. Ἀκούσατέ τὴν... σᾶς ἀφήνω μόνους ὁμοῦ.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

Ἡ ἀδυναμία καὶ ταπεινοφροσύνη τοῦ Ὁρατίου ἅπαξ ἔτι ἐπροδόθησαν.

— Μὴ μὲ ἀφίνετε μόνον μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀνέκραξεν. Ἡ καταδικη αὕτη εἶνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου!

Ὁ Ἰούλιος ἠτένισε τὴν Μέρσην.

Τὸ πρόσωπον τῆς δυστήνου νεάνιδος ἠθρίασεν ἀσθενῶς.

Ἡ παροδικὴ αὕτη ἀνακουφίσεως ἐκφρασίς, ἣτις διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ δυστήνου καὶ λατρευομένου ἐκείνου πλάσματος, τὸν ἔπεισε πόσον ἀληθῶς ἦτο ἀναγκαία ἡ παρουσία του εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς παραμυθίαν ἐκείνης.

Τὸ κοῖλον τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ παραθύρου τῆς βιβλιοθήκης ἦτο δι' αὐτὸν ὁ καταλληλότερος τόπος, εἰς ὃν ἐν μέρει ν' ἀποσυρθῇ.

Ἐὰν κατελάμβανε τὴν θέσιν ταύτην, ὁ Ὁράτιος καὶ ἡ Μέρση ἠδύναντο κατ' ἀρέσκειαν, νὰ λογιζώσιν αὐτὸν παρόντα ἢ μὴ.

— Θα μείνω μεθ' ὑμῶν, Ὁράτιε, ἔφ' ὅσον χρόνον ἠθέλετε ἐπιθυμήσει, εἶπε.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ, παρερχόμενος πρὸ τῆς Μέρσης, ἐσταμάτησεν.

Ἡ συμπαθὴς καὶ ἀβρόφρων λεπτότης τῶν αἰσθημάτων του τὸν ἐνέπνευσεν ὅτι ἠδύνατο ἀκόμη νὰ τῇ φανῇ χρήσιμος.

Μία λέξις μόνη ἠδύνατο νὰ τῇ ὑποδείξῃ τὸ βραχύτερον καὶ ἥττον ὀδυνηρὸν μέσον τοῦ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐξομολόγησίν τῆς.

— Ὅτε κατὰ πρῶτον συνήτησα ὑμᾶς, τῇ εἶπε, διέγνωσα ὅτι ἐδοκιμάσατε πολλὰς λύπας εἰς τὸν βίον σας. Ἀνακοινώσατέ μας πῶς ἤρχισαν αἱ λύπαι αὐταί; Μεθ' ὁ ἀπεσῆθη εἰς τὸ κοῖλωμα τοῦ παραθύρου.

Ὅπως κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἡ Μέρση Μερρικ καὶ ἡ Χάρις Βράδον συνητηθήσαν ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, οὕτω καὶ ἤδη ἡ Μέρση Μερρικ ἀνεσκόπησε νοερῶς τὸ ἐπίγειον καθαρτήριον τοῦ παρελθόντος βίου τῆς, καὶ ἤρξατο ἀφηγουμένη τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς ἀπλῶς, μὲ τὴν εἰλικρίνειαν ἐν τῇ καρδίᾳ, ὅπως καὶ εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ἐξῆς:

ΚΓ'

Δοκιμασίαι Μαγδαληνῆς.

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκαρῦ μοὶ εἶπε νὰ σᾶς διηγηθῶ, κύριε Δεχόλτ, πῶς ἤρχισαν τὰ δεινά μου.

ἤρχισαν πρὶν ἢ φθάσω εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι.

ἤρχισαν ἅμα τῇ γεννήσει μου.

Ἡ μήτηρ μου, ὅπως τὴν ἤκουσα ἀπειράκις νὰ τὸ λέγῃ, ἀπώλεσε τὸ μέλλον τῆς, νῆα ἔτι οὕσα συνεπεῖα τοῦ γάμου τῆς μετὰ τινος τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πατρὸς τῆς... τοῦ ἀκολούθου, ὅστις τὴν συνώδευεν ὅταν ἐξῆρχετο εἰς περίπατον ἔφιππος.

Ἐπέμεινε τὴν συνήθη ταύτην τιμωρίαν, ἣτις ἦτο ἀναξία τῆς διαγωγῆς τῆς.

Μετὰ βραχυτάτον τι διάστημα χρόνου ὁ σύζυγός τῆς καὶ ἐκείνη ἐχωρίσθησαν...

Ἄλλ' εἶχε θυσίασει ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἅπασαν τὴν μικρὰν περιουσίαν, ἣν κατεῖχεν ἰδιόκτητον.

Ἀνακτήσασα τὴν τοιαύτην ἐλευθερίαν τῆς, ἡ μήτηρ μου εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιζητήσῃ πόρον ζωῆς, ὅπως ἀσφαλίσῃ τὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας.

Ἡ οἰκονομεία τῆς ἠρνήθη νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους τῆς.

Προσεκολλήθη εἰς θιάσόν τινα πλανοδίων κωμωδῶν.

Ἐκέρδαιεν ἀκριβῶς τὸν ἡμερήσιον ἄρ-

τον της, ὅτε ὁ πατήρ μου τὴν συνήντησε τυχαίως.

Ἦτο ἄνθρωπος ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως, ὑπερήφανος ἐπὶ ταύτη καὶ γνωστότατος εἰς τὴν σύγχρονόν του κοινωνίαν διὰ τὴν μεγίστην εὐφυίαν του, τὴν ἀπαράβλητον ἐπιδειξιότητά του καὶ τὴν λεπτὴν καλλιαιθησίαν του.

Ἡ ὠραιότης τῆς μητρός μου τὸν ὑπεδούλωσε.

Τὴν ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ θιάσου τῶν κωμῶδων καὶ τὴν ἐνέπλησε πάσης πολυτελείας, ὅσην δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ γυνὴ ἐντὸς οἴκου ἰδικοῦ της.

Ἄγνοῦ πόσον χρόνον συνέζησαν.

Γνωρίζω μόνον ὅτι ὁ πατήρ μου τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον τοῦ χρόνου ἐκεῖνο, μέχρι τοῦ ὁποίου φθάνουν αἱ ἀναμνήσεις μου.

Εἶχεν ἐγείρει τὰς ὑπονοίας του περὶ τῆς πίστεώς της...

Ἵπονοίας σκληρῶς ἀδίκους δι' ἐκείνην, καθὼς μοι τὸ ἐβεβαίωσεν ἐπ' αὐτῆς τῆς νεκρικῆς κλίνης της.

Τὴν ἐπίστευσα, διότι ἦτο μήτηρ μου. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ φανῶσι τόσον εὐπιστοί... Ἐγὼ δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπαναλάβω τί μοι εἶπεν ἡ ἰδία.

Ὁ πατήρ μου τὴν ἀφῆκεν ἀπολύτως ἄνευ ὀβολοῦ. Οὐδέποτε τὴν ἐπανεῖδε πλέον καὶ ἠρνήθη ὡς καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἴδῃ, ὅταν ἐκείνη τὸν παρεκάλεσε, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ τὴν ὑστάτην πνοήν της.

Ἡ μήτηρ μου εἶχε προσκολληθῆ πάλιν εἰς τὸν θίασον τῶν πλανοδίων κωμῶδων, καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ ἀναμνήσεις μου ἀρχονται.

Ὁ χρόνος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς δι' ἐμέ.

Ἦμην τὸ χαϊδευόμενον παιδίον καὶ τὸ παίγιον τῶν πτωχῶν κωμῶδων.

Πενταέτις ἤμην ἤδη ὅ,τι καλοῦσιν ἠθοποιὸν καὶ εἶχον ἤδη ἀποκτήσει καὶ φήμην τινὰ εἰς τὰ παραπήγματα ὅσα ἐπηγνύαμεν κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν χωρίων.

Εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, κύριε Δεχόλτ, ἔζων ἤδη ὑπὸ δάνειον ὄνομα... τὸ ἐλυκιστικώτερον ἐξ ὅσων ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῆ ὅπως ἐμποῖ ἡ τοῦτο ἐντύπωσιν ἐλκυστικὴν ἐκτυπούμενον εἰς τὰ θεατρικὰ προγράμματα.

Ἐνίοτε, κατὰ τὰς κρίσιμους περιόδους τοῦ ἐπαγγέλματός μας, ἠναγκαζόμεθα νὰ ἀγωνίζομεθα τὸν ἀπελπιν ἀγῶνα τῆς συντηρήσεως σώματος καὶ ψυχῆς.

Τὸ νὰ μάθῃ τις νὰ ἄδῃ καὶ νὰ χορεύῃ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐσήμαινε συχνάκις τὸ νὰ ἐξασκῆθῃ ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πείναν καὶ τὸ ψῦχος. Εἶνε τοῦτο ἡ προκαταρκτικὴ σπουδὴ τῶν ἐκ τῶν τοιοῦτου εἶδους θεατρῶν ἀποζώντων.

Ἐν τούτοις ἔζησα ἕκτοτε ἀρκετά, ὅπως κάμω τὴν σύγκρισιν καὶ θεωρῶ ὡς τὴν εὐτυχεστέραν τῆς ζωῆς μου περίοδον ἐκείνην, ἣν διήλθον μετὰ τῶν κωμῶδων.

Ἦμην δεκαέτις ὅταν ἐπέσκυψε κατ' ἐ-

μοῦ ἡ πρώτη σπουδαία συμφορὰ, ἣν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ.

Ἡ μήτηρ μου, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, ἀπέθανε καταβληθεῖσα καὶ ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῶν στερήσεων καὶ πικριῶν.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ πλανόδιος θίασος, στερούμενος δυνάμεων ὅπως συγκρατῆται καὶ μετ' ἐπανειλημμέναις ἀτυχίας καὶ οικονομικὰς κρίσεις, διελύθη. Εὐρέθη μόνη, ἔρημος καὶ ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὸν κόσμον, ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ ὀβολοῦ, ἔχουσα ὡς μόνην κληρονομίαν — ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι δύναμαι ἄνευ φόβου νὰ παρεξηγηθῶ ἐπὶ ματαιοφροσύνῃ ὀμιλοῦσα περὶ αὐτῆς — τὴν καλλονὴν τῆς μητρός μου.

Μόνον μοι φίλοι ἦσαν οἱ λιμοκτονοῦντες πλανόδιοι κωμῶδοι.

Δύο ἐξ αὐτῶν, σύζυγος καὶ γυνὴ, κατάρθρωσαν νὰ προσληφθῶσιν εἰς ἄλλον τινὰ θίασον καὶ συμπεριελήφθη καὶ ἐγὼ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις.

Ὁ νέος διευθυντὴς ὑφ' ὃν εἰργαζόμην ἦτο βάνυσός τις μέθυσος.

Ἐσπέραν τινὰ διέπραξα ἀσήμαντόν τι σφάλμα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, καὶ μ' ἐκτύπησεν ἀγρίως διὰ τὸ πταῖσμά μου τοῦτο.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἀναίσθητος εἰς πάντα τὰ θέλητρα ταῦτα, ὁ Ἄριστος εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις δ' ἠνοιγεν αὐτοὺς ἔβλεπε τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου, ὁ δὲ πλοῦτος τῶν ἀπαισιῶν κοσμημάτων οὐδόλως ἡλάττω τὴν φρίκην, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ὁ θάνατος.

Ἐπειράθη τὸ τελευταῖον νὰ κάμψῃ τὸν κύριόν του, ἀναμιμνήσκων αὐτῷ τὰς δι' αὐτὸν φροντίδας του καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῷ ὑπέμνησε δὲ καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα χάριν αὐτοῦ διέπραξε.

«Δὲν ὑπηρετήσε καὶ ἐλάτρευσε αὐτὸν ὡς θεόν;»

Ὁ Ἡλιογάβαλος οὐδόλως ἐκάμπετο ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ Ἄριστου.

«Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ἐν ἡλικίᾳ ἢ ζωῇ εἶναι τόσον ἡδέϊα νὰ καταπέσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν μεγαλείων νὰ κατακλιθῇ ἐν τῷ τάφῳ, ἐνῶ αὖριον τὰ πλοῦτη καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ὀκταβίας θὰ τῷ ἀνῆκον;»

Καὶ τὰ παράπονα ταῦτα συνωδεύοντο ὑπὸ λυγμῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ διέκοψεν ἀνυπομονῶν αὐτόν.

«Ἄφρων, ἀνέκραζεν, εἶσαι ἀνάξιος τῆς ἀγαθότητός μου! πῶς! δὲν σοὶ ἀρέσκει ν' ἀποθάνῃς μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ ἑορ-

τῆς καὶ ὑπὸ χειρῶν θεῶν! ἔπρεπε νὰ διατάξω νὰ σὲ φονεύσωσιν εἰς τινὰ εἰρκτὴν. Ἄλλ' ὄχι, θέλω νὰ ἦμαι μεγαλόψυχος μέχρι τέλους, ἡ δὲ γενναιότης μου θὰ ὑπερβῇ τὴν ἀγνωμοσύνην σου.»

Εἶτα ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς συνδαιτυμῶνας εἶπε:

«Σεῖς, πίετε δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀποθάνῃ.»

Οἱ ὠχροὶ τότε αὐλικοὶ ἔφερον τὰ κύπελλα πλήρη εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐκένωσαν αὐτὰ ἀπνευστί. Τινὲς μάλιστα τούτων ὠνειδίζον τὸν Ἄριστον διὰ τὴν δειλίαν του, ἐξαίροντες τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ αὐτοκράτορος.

Συγχρόνως ἡ ὠραία Εὐμένις προσεπάθει νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ τῶν ἐκ μεταξὺ βρόχων, ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος ἔσπαιρε καὶ τοιαύτας ἄφινε κραυγὰς, ὥστε ἤκουον αὐτὸν οἱ εἰς τὰς θύρας φυλάσσοντες φύλακες.

Ἐκείνη δὲν ἀνέμενε τοσαύτην ἀγίστασιν καὶ ὀπισθοδρόμησεν ἔκπληκτος, βλέπουσα θύμα μὴ εὐκόλως ὑποκύπτον. Τὸ πρόσωπόν της αἴφνης κατέστη ἐρυθρόν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραψαν καὶ ἀπειλητικὴ ὤρμησε πρὸς τὸν καταδικασθέντα καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν διὰ τῶν ὡς ἀθλητοῦ ἰσχυρῶν αὐτῆς βραχιόνων.

Εἰς ἐναντίον τριῶν, ὁ χορευτὴς δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῇ. Ἄλλ' ἡ ἀπελπισία ἠῤῥξανε τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ καὶ τὰ μέλη του σπασμωδικῶς κινούμενα ἔτριζον.

Τέλος, ὁ Ἄριστος ἔπεσε τὸ πρόσωπόν του ἦν ἰόχρουν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεσπασμένα· οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο τῶν κογχῶν αὐτῶν. Τὸ στόμα του ἠνοιγέτο ἀπαισιῶς ἀφρίζον. Ὁ βρόχος εἰσεχώρησεν εἰς τὰς σάρκας του καὶ ὁ τράχηλος αὐτοῦ ἐπληρώθη αἵματος. Οἱ δῆμιοι τὸν ἔσφιγγον ἔτι, αἱ δὲ χεῖρες αὐτῶν δὲν ἐπέιζον εἰμὴ ἀπαίσιον πτώμα.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐπλησίασε τὸ πτώμα καὶ ἀπέστρεψε μετ' ἀηδίας τὸ πρόσωπον.

«Ἄς τὸν μεταφέρωσιν ἀμέσως, ἀνέκραζεν. Αἱ βάρβαροι μετὰ πολλῆς ἀδελιότητος ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον αὐτῶν! δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν φονεύσωσι χωρὶς νὰ τὸν καταστήσωσι τόσῳ δυσειδῆ;»

Ἐνῶ δ' ἐκεῖναι ἀπήρχοντο τεθορυβημέναι, ὁ αὐτοκράτωρ προσέθηκε:

«Βεβαίως παραιτοῦμαι τῶν βρόχων· τὸ ἐγχειρίδιον σέβεται κάλλιον τὴν φύσιν!»

Εἶτα, ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ταύτης τέρψεως, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Φαῦσταν.

«Ἄμα ἐπκνήλθεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, διέταξε νὰ πληρώσωσι τὰ κύπελλα οἴνου καὶ ἐκενώθησαν ταῦτα πάλιν. Οἱ δούλοι περιήρχοντο ἐκ νέου τὰς κλινὰς, οἱ δὲ συνδαιτυμῶνες ὑπεγειρόμενοι ἀνέκραζον:

«Εὐδαιμονία εἰς τὸν θεῖον Ἡλιογάβαλον, τὸν υἱὸν τοῦ ἡλίου, τὸν πατέρα τῆς πατρίδος!»

Ὁ αὐτοκράτωρ ἠγέρθη καὶ πῶν εἶπεν: «Ὁ Ἥλιος προστατεύει τοὺς φίλους μου! Μὴ λησμονήσητε αὖριον νὰ φέρητε

εἰς τὸ παλάτιον τὰ γαμήλια δῶρα. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης νυμφεύομαι τὴν Φαῦσταν, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ σοφὸς Ἀρίκιος δὲν θὰ διστάσῃ νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν προῖκα μετὰ τῆς συζύγου του. Θὰ τὸν ἀποζημιώσω ἐπιτρέπων αὐτῷ νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῶν πράξεων τῆς βασιλείας μου. Ἡ Ὀκταβία ἔσεται ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου· ἀνταλαμβάνω νὰ διαχειρισθῶ τὴν περιουσίαν τῆς καὶ νὰ φροντίσω διὰ τὴν νεότητά της. Ἡδὴ ἀπέλωμεν ἐντεῦθεν· ὁ ὑμῆναιος ἀλλαχοῦ καλεῖ ἡμᾶς !»

Ε'

Ὁ Ἡλιογάβαλος κατῴκει εἰς τὸ παλάτιον, ὅπερ ὠκοδόμησεν ὁ Νέρων πρὸ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ χρυσῆ οἰκία δὲν εἶχε πολὺ ἐκπέσει ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς λαμπρότητος. Εἶν' ἀληθές ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα οἰκοδομήματα δὲν ἐξετείνοντο ὅσον πρότερον, ἢ δ' ἀπειρος ἐκτασις τῶν κήπων αὐτῶν εἶχε κατὰ πολὺ ἐλαττωθῆ ἐκ τῆς φιλαργυρίας ἢ τῶν γενναιοδωριῶν τῶν Καισαρῶν· ἀλλ' ἡ λευκὴ οἰκία τοῦ Παλατινοῦ ὑψοῦτο ἔτι μετὰ τῶν ἐκτεταμένων αὐτῆς περιστύλων, τῶν μεγαλοπρεπῶν πυλῶν καὶ τῶν προδόμων, περὶ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀπειραι κατοικίαι.

Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ παλατιοῦ ὑπῆρχον θέρμαι, καὶ βασιλικὴ κατοικία καὶ μικρὸν θέατρον. Ὁ υἱὸς τῆς Σοέμιδος οὐδὲν εἶχε προσθέσει εἰς τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα, ἀλλ' εἶχε καλλωπίσει αὐτὰ. Τὰ ἐπιπλα, τὰ παραπετύσματα καὶ ἐν γένει τὰ ὑφάσματα ἦσαν τόσῳ πολυτίμητα, ὥστε ὅπως προμηθευθῆ αὐτὰ, ὁ Ἡλιογάβαλος ἐδαπάνησεν ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν μέγα μέρος τοῦ δημοσίου πλούτου. Ὁ χρυσός, τὸ ἐλεφαντόδοντον, ὁ ὀρείχαλκος, τὰ σπικριώτερα ξύλα ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ διεσπαρμένα, καλύπτοντα τὰ μάρμαρα τοῦ Νέρωνος. Στύλαι ἐξ ἰάσπιδος, ἀχάτου ἢ κυάνου λίθου ὑψοῦντο πέριξ μικρᾶς αὐλῆς ἀγοῦσης εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐνδιαιτήματα, τῆς ἐστρωμένης διὰ πολυτίμων λίθων, μαργαριτῶν, ἀνθρακίων καὶ τοπαζίων, ὥστε ὁ Ἡλιογάβαλος νὰ δυνηθῆ νὰ θραύσῃ ἐν αὐτοῖς μεγαλοπρεπῶς τὴν κεφαλῆν, ἂν ποτὲ ἤθελε προτιμήσῃ τὸν τοιοῦτον θάνατον.

Ἐξελθοῦσα τοῦ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἥλιου ἀφιερωθέντος ναοῦ ἡ πομπὴ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ παλατιοῦ, βραδέως βαίνουσα ἐν στοῦ, ἀφ' ἧς ἐφάνετο ἡ σιωπηλὴ ἀγορὰ, ἡ ἔρημος τῶν Πατρικίων συνοικία καὶ ὑψηλότερον τὸ Καπιτώλιον, μαρμαῖρον ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἡ καθεύδουσα Ρώμη ἐφάνετο λουομένη ἐν ρεύματι φωτός, σκιαζομένη κατὰ μέρη ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ναῶν.

Αὔρα διέτρεχε τὴν θερμὴν ἀτμοσφαῖραν, ἐλαφρὰ ὡς ἡ πνοὴ παρθένου καὶ θελκτικὴ ὡς φίλημα. Ἦν ὥραία νύξ διὰ τὸν ἔρωτα! Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς ἔβαινον αἱ

χορεύτριαι καὶ αἱ πλαγιαυλίστριαι, μεθ' ἧς εἶποντο οἱ συνδαιτυμόνες, ἐστεμμένοι διὰ νέων στεφάνων καὶ περιβεβλημένοι συρομένας ἐσθῆτας. Ὅπισθεν αὐτῶν παιδία ἐξεφύλλιζον ρόδα καὶ ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στίλβουσαν κόριν· ἄλλα ἔφερον θυμιατήρια ἀρωμάτων, προηγούμενα τοῦ Ἡλιογαβάλου καὶ τῆς Φαύστας, ἣν ὑπεστήριζον ἢ ἀνεψιὰ καὶ ὁ δοῦλος αὐτῆς.

Ἡ αἴθουσα ἐν ἣ εἰσῆλθον ἦν ὁ θαλάμος τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐν αὐτῷ ὁ ὀφθαλμὸς ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεοτήτων καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο δι' εἰκόνων νεωστὶ ἐκτελεσθεισῶν ὑπὸ τριῶν διασῆμων ζωγράφων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐβλεπέ τις τὸν Πάνα διώκοντα τὰς νύμφας ὑπὸ τὰ πυκνὰ ἄλση, τὸν κύκνον ἐξερχόμενον τοῦ ὕδατος καὶ ὑψοῦντα τὰς πτέρυγας παρὰ τὴν ἐνοκλάζουσαν Λήδαν, τὸν Δία ἀπάγοντα ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ τὸν Γανυμῖδην καὶ τὴν Ἀφροδίτην λύουσαν τὴν ζώνην καὶ μειδιῶσαν τῷ θεῷ τῶν μαχῶν.

Ἐν τῇ ὀροφῇ εἰκονίζετο ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ἡλιογαβάλου. Ὁ Ἀπόλλων, κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν, τὸν παρουσίαζεν εἰς τοὺς ἀθανάτους· ὁ Ἔρως τῷ ἔδιδε τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη του, ἡ δὲ θεὰ τῆς νεότητος τῷ προσέφερεν ἀμβροσίαν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλάμου δύο κολοσσιαῖαι νηρηίδες ἐξ ἀργύρου ἐκράτουν διὰ τῶν χειρῶν κλίνην ἐν σχήματι θαλασσίας κόγχης ἀπαστραπτουσαν ἐκ μαργάρου. Εἰς τοὺς ποδας τῆς κλίνης ἡ Φοῖβη καὶ ἡ Αὔρα, ἐστεμμένοι δι' ἀστέρων, ἐκράτουν ἀνημμένην δάδα.

Ἐν τινι γωνίᾳ μέγας πίθηκος, προσδεδεμένος διὰ χρυσῆς ἀλύσσεως, ἐσκίρτα μορφαζών.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐκαθέσθη ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρόνου, πάραυτα δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐγονυπέτησαν λατρεύοντες αὐτόν. Ἠγέρθησαν, ἀφοῦ τοῖς ἔδωκε τὸ σημεῖον κροτήσας τοὺς δακτύλους. Περιέφερεν εἶτα τὸ βλέμμα εἰς τὰ περὶ αὐτὸν συνεσωρευμένα πλούτη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐμειδίαζεν ἐξ ἀλαζονείας.

« Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπε, δὲν εὐρίσκετε τὴν κατοικίαν ἀξίαν τοῦ κατοικοῦντος ; »

Πάντες ἀνέκραζαν ὅτι ὁ ναὸς ἦν ἀξίος τοῦ Θεοῦ !

« Ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ πολυτέλεια, ὑπέλαβε σοβαρῶς, ἀρμόζουσι τῷ κυρίῳ τῆς αὐτοκρατορίας. »

Εἶτα ἀποτεινόμενος τῇ Φαύστᾳ :

« Εὐφραίνου, εἶπεν αὐτῇ, διότι θὰ μερισθῆς τὴν ἰσχύν καὶ τὸν πλοῦτόν μου, οὐδεμία δὲ κεφαλὴ θὰ δυνηθῆ νὰ ὑψωθῆ μᾶλλον ὑπερήφανος τῆς ἰδικῆς σου. Θὰ σοὶ παραχωρήσω τὸ σκῆπτρον, ἀπὸ πᾶ ἐξαρτᾶται νὰ τὸ διατηρήσῃς. Σεῖς, δέσποιναι, προετοιμάσατε τὴν νεόνυμφον ! »

Πολλὰί γυναῖκες ἐπλησίασαν τότε τὴν Φαῦσταν, ἐνῶ παιδία περιεκύκλωσαν αὐ-

τὴν ὑψοῦντα τὰς δάδας καὶ ψάλλοντα τὰ προσόντα τοῦ συζύγου καὶ τὰ θέλητρα τῆς συζύγου· ἐπανελάμβανον δ' ἐν χορῷ : ὦ ὑμῆναιε, ὑμῆναιε.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικωτάτου μυθιστορήματος :

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξάισιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » θὰ ρεύσῃσι θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα », κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔβουτος πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλεον ἢ ἅπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον ἐν τῶν πλείστον, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τερτίλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκλητος ἢ σειρὰ τῶν « Δραμάτων τῶν Παρισίων », συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς « Ὠραίας Ἀνθοκόμου », καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσύρετα μυθιστορήματα.